

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Θέος Πατησίων ἀριθ. 9.

Δι' συνδρομῆν ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
σείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

'Αδελφον Βελῶ καὶ Ἰουλιου Δωτῆν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον
μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις *Ρ, (συνέχ).— *Fortuné du Bois-*
gobey: ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κου ΛΕΚΟΚ, μετάφρασις Χαρ. Καλαϊσάκη,
(συνέχ.) *Οὐίλκη Κόλλις*: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρ. Ν. Σπαρδοῦ,
(συνέχ.)

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προληρωτιᾶ**

'Εν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
'Εν Ῥωσίᾳ βούβλια 6.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ:

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

ΚΓ'

Ἐνῶ ταῦτα συνέβαινον κατὰ τὴν ὀδὸν Γραμόν, ὁ Μοῦλ καὶ ὁ ὑπαστυνόμος εἶχον φθάσει εἰς Βατινιόλ, καὶ προέβαινον, συνεπεῖα ἐντολῆς τοῦ ἀνακριτοῦ, εἰς ἔρευναν παρὰ τῆ Πουλχερία.

Αὕτη, ὡς ἐνθυμεῖται ὁ ἀναγνώστης, ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τῆς φρικώδους ἀνακαλύψεως, ἣν εἶχε κάμει παρὰ τὴν κλίνην τῆς Μαριέττας, ἠδυνήθη ν' ἀπομακρυνθῆ τοῦ θεάτρου τοῦ ἐγκλήματος, χωρὶς νὰ παρατηρηθῆ. Ἐπανῆλθε εἰς τὸ κατὰστημα λίαν ὠχρὰ καὶ τεθορυβημένη, τοῦθ' ὅπερ ἐξέπληξε τὴν κυρίαν Πελωδά.

— Τί ἔχεις λοιπὸν; τὴν ἠρώτησε.

— Τίποτε, εἶπεν ἡ Πουλχερία, ὁ κόπος... ἔπειτα αἰ πληγαὶ ἐκείναι... ὦ! εἶνε φοβερόν!

Ἐδέησε νὰ δώσῃ λεπτομερείας τινὰς καὶ ἀποκριθῆ εἰς τινὰς ἐρωτήσεις.

— Ἀνεκάλυψαν τὸν δολοφόνον; τὴν ἠρώτησαν, ὑποπεύονται κἀνένα;

— Ὅχι, δὲν πιστεύω, εἶπεν ἡ Πουλχερία.

Ἡ κυρία Πελωδά τὴν ὑπεχρέωσε νὰ ὑπάγῃ νὰ ἀναπαυθῆ. Ἀνελθοῦσα εἰς τὸ τέταρτον πάτωμα, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, οὐτινος ἔκλεισε τὴν θύραν μὲ τὴν κλειδα. Ἐλευθέρᾳ τέλος καὶ μακρὰν παντός βλέμματος, ἀνεμνήσθη τῆς φρικώδους ἐκείνης ἀνακαλύψεως. Λοιπὸν ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀγαπήσει καὶ ἠγάπα ἴσως ἀκόμη, ἦτο δολοφόνος, μητροκτόνος!... Ἐροίφθη κατὰπονος ἐπὶ ἔδρας τινος... Αἰφνης ἀνεγερθεῖσα:

— Ὅχι! ἀνέκραξεν, εἶνε ἀδύνατον.

Καὶ τρέμουσα ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὴν πτυχήν τῆς ἐσθῆτός της καὶ ἀπέσυρε τὸ αἰματόφυρτον ἐγχειρίδιον, ὅπερ ἀπέθηκε ἐπὶ τοῦ μαρμαροῦ τῆς σκευοθήκης. Τὸ ἐξήτασεν ἐπὶ στιγμῆν. Οὐδεμίᾳ ἀμφιβολίᾳ ἐχώρει. Ἦτο τὸ ἐγχειρίδιον, ὅπερ τοσάκις εἶχεν ἴδει εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Λαυρεντίου καὶ κρατῆσει εἰς τὰς χεῖράς της. Τὸ ἀνεγνώριζεν ἐκ τοῦ σχήματος καὶ ἐκ τῶν γλυφῶν τῆς λαβῆς. Ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐπανῆλθε νὰ καθίσῃ διατελοῦσα ὑπὸ τὸ κράτος μελαγχολικῶν σκέψεων... «Πῶς κατέπεσεν εἰς τοιοῦτον βαθμόν; ποία προσβολὴ αἰφνιδίως παραφροσύνης τὸν εἶχεν ὠθήσει εἰς τὸ ἐγκλημα;»

Ἐξ αἰσχύνης προσεπάθει νὰ ἀποδώσῃ τοῦτο εἰς παραφροσύνην ἢ μανίαν, ἀλλὰ τὰ πάντα ἐμαρτύρουν πασιφανῶς ὅτι τὸ ἐγκλημα ἦτο προμελετημένον καὶ ἐξετελέσθη ἐν ψυχραιμίᾳ. Καὶ τὴν αἰτίαν τὴν

ἐγνώριζεν αὕτη ἦτο ἡ ταπεινότερα καὶ ἡ μᾶλλον ἀξιοκατάκριτος: τὰ χρήματα!

Εἶδε τὸν Λαυρέντιον πιεζόμενον ὑπὸ τῶν δανειστῶν του, ταπεινούμενον ὑπὸ τῶν φίλων του, ἀπειλούμενον καὶ κατόπιν ἀνωφελῶν παρὰ τῆ μητρὶ του διαθημάτων συλλαμβάνοντα αἰφνης τὸ φοβερόν σχέδιον καὶ ἀποφασίζοντα.

Τίς λοιπὸν τὸν εἶχεν ὠθήσει εἰς τὴν ἄβυσσον ταύτην; Τοῦλάχιστον εἶχεν αὕτη ἐλευθέραν τὴν συνείδησιν, ὅτι οὐδαμῶς εἶχε συντελέσει: συχνὰ εἶχε καταστῆ ὀχληρὰ ζητοῦσα νὰ τὸν ἀναχαιτήσῃ ἀλλὰ τὸ πάθος τοῦ χαρτοπαιγνίου κατέλαβεν αὐτὸν, τὸ παράδειγμα τῶν φίλων του... καὶ ἴσως ἄλλαι ἐρωμέναι...

Εἰς τὴν ιδέαν ταύτην ἡ Πουλχερία ἐφρικίασε. Δηκτικῆς ζηλοτυπία τὴν κατέλαβε καὶ τὴν ἀπέπνιγε. Ἦτο λοιπὸν ἀληθές; τὸν ἠγάπα ἀκόμη;... Ἠγέρθη τεταραγμένη καὶ τρέμουσα, καὶ μεταβᾶσα ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ παραθύρου.

Ἡ θεὰ ἐξετείνετο ἀριστερόθεν πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς ὁδοῦ τῶν Στεφάνων καὶ ἔφθανεν εἰς μικρὰν ἀπόστασιν μέχρι τοῦ κήπου τῆς κυρίας Δαλισιέ. Ἡ Πουλχερία ἔρριψεν ἀπλανὲς βλέμμα πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἐμειδίασε θλιθερῶς εἰς τὴν γωνίαν τοῦ κήπου ἐκείνου, κύπτουσα ἐκ τοῦ αὐτοῦ παραθύρου, εἶχε παρατηρήσει τὸ πρῶτον τὸν Λαυρέντιον.

Εἶχον ἔκτοτε παρέλθει τρία ἔτη! Καὶ ὅμως ἡ ἀνάμνησις αὕτη ἦτο τόσον ζωηρὰ, ὡς εἰ ἐχρονολογεῖτο ἀπὸ τῆς προτεραίας. Ἀνεμνήσκετο τῶν πρώτων συγκινήσεων ὅσον τὸν εἶχε θαυμάσει αἰφνης καὶ ἀγαπήσει!

Πτωχὴ κόρη, ἀπορφανισθεῖσα ἐνωρίς καὶ ἀνατραφεῖσα παρὰ τινος γραιίας θείας, ἦτις, ὅπως ἀπαλλαγῆ αὐτῆς, τὴν ἔθεσεν ἐν τῷ καταστάματι ἐκεῖνῳ εἰς ἡλικίαν 18 ἐτῶν, ὑπέκυψεν εἰς τὸν ἔρωτα καὶ ἔδωκε τὴν καρδίαν της εἰς τὸν ἄγνωστον ἐκεῖνον. Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας συνεχῶς ἤρχετο εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν εἶχεν ἐπανίδει τὸν Λαυρέντιον, τὸν ὁποῖον ἔτι μᾶλλον ἠγάπησε. Γλυκεῖα χίμαιρα, ὄνειρον, παραφροσύνη.

Πρωτὰν τινὰ, καταβᾶσα εἰς τὸ κατὰστημα ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους, τὸν εἶδε διερχόμενον πρὸ αὐτοῦ. Τὸ αὐτὸ ἐπανελαμβάνετο καὶ τὰς ἐπομένους ἡμέρας τότε ἡ Πουλχερία προσεπάθησε νὰ παρατηρηθῆ ὑπ' αὐτοῦ, καὶ τέλος τὸ πρῶτον βλέμμα ἀντηλλάχθη. Εἶχον ἐννοήσει ὅτι ἠγάπωντο ὅποια χαρὰ! ὅποια μέθη εἰς τὴν ιδέαν ὅτι καὶ ἐκεῖνος τὴν ἠγάπα!

Ἐπειδὴ μάλιστα ἠδύνατο νὰ βλέπωνται, καὶ ἀνταλλάσσουσι λέξεις τινὰς, εὗρισκον προφάσεις καὶ ἐγκατέλειπον ἐκείνην μὲν τὸ κατὰστημα, αὐτὸς δὲ τὴν μητρικὴν οἰκίαν. Ἐλεύθερο τέλος ἠγαπῶντο περιπαθῶς... ὦ! καὶ! τὴν ἐλάτρευε!

Τὸ πάθος τοῦτο δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐξασθενήσῃ τὴν καρδίαν τοῦ Λαυρεντίου. Ἐπὶ τινὰ χρόνον ἡ Πουλχερία ἀμφέβαλλεν, ἀλλὰ τέλος ἐπέισθη. Κατ' ἀρχὰς ὑπέφερε χωρὶς νὰ μεμψιμοιρῆ. Ἀπετόλμησε δειλάς τινὰς παρατηρήσεις καὶ τέλος ἐπιπλήξει. Ἐκτοτε ἐπῆλθον συνεχῶς ἔρι-

δες, διακοπτόμεναι ὑπὸ προσωρινῶν συνδιαλλαγῶν. Τί δὲν εἶχεν ἀποπειραθῆ ὅπως τὸν συγκρατήσῃ! προσεπριεῖτο ἀδιαφορίαν, φιλαρέσκειαν ἰδιοτροπίας. Μακρὰν τοῦ νὰ λυπηθῆ ὁ Λαυρέντιος, τούναντίον ἐφαίνετο εὐτυχής!

Τέλος ἐχωρίσθησαν καὶ ἐκείνη ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, ὅπως κλαύσῃ διὰ τὸ ἐξαφανισθῆν ὄνειρόν της. Ἐκτοτε, παρὰ τὰς ἀποφάσεις της, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Λαυρεντίου καὶ τὸν ἐπανεῖδεν ἄλλ' ὅποια παγερὰ ὑποδοχή, ὅποια ἀνυπομονησία, ὅποια ἀηδία.

Εἰς τὰς ὀδυνηρὰς ταύτας ἀναμνήσεις καυστικὰ δάκρυα ἔρρευσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της. Ἐγκατέλιπε τὸ παράθυρον καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον. Ἡ θεὰ τοῦ ἐγχειριδίου τὴν ἐπανεφέρειν εἰς τὴν πραγματικότητα.

— Καὶ δι' αὐτὸν λοιπὸν ὑπέφερα τόσον, ἐψιθύρισεν. Ἄ! χάρις τῷ Θεῷ ἐθεραπεύθη ἀπὸ τὸν ἔρωτα αὐτόν.

Ἐβυθίσθη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς εἰς μελαγχολικοὺς ρεμβασμούς.

«Ναί, ἐσκέπτετο, εἶνε ἐκεῖ, ὁ δολοφόνος τῆς μητρὸς του!... Τίς θὰ τὸν ὑπόπτει;... τὸν λυποῦνται... συμπαθοῦν εἰς τὴν προσπεποιημένην ἐκείνην ὀδύνην, τὴν ὁποῖαν ἐνόμισαν εἰλικρινῆ... Καὶ ὅμως δὲν ἔχω παρὰ νὰ δεῖξω τὸ ὄπλον τοῦτο, νὰ εἶπω μίαν λέξιν, ὅπως τὸν ἀποστείλω εἰς τὸ ἰκρίωμα! Ναί, κρατῶ τὴν τύχην του εἰς τὰς χεῖράς μου. Καὶ τί θὰ ἔλεγεν ἂν τὸ ἐμάνθανεν αἰφνης; Πῶς θὰ ἔτρεμε! θὰ ἐταπεινοῦτο, θὰ μὲ καθικέτευε καὶ αὐτός!...»

Ἡ σκέψις αὕτη τὴν κατέλαβε καὶ ἐφάνη εἰς αὐτὴν ὡς ἐκδίκησις: θὰ τὸν ἐβλεπεν εἰς τοὺς πόδας της ὡς ἄλλοτε! Καὶ τίς οἶδεν; ἴσως θὰ τὴν καθικέτευε μὲ τὴν γλυκεῖαν καὶ θωπευτικὴν φωνήν, μεθ' ἧς ἄλλοτε τῆ ὠμίλει περὶ ἔρωτος!

Ἀναμφιβόλως εἶχεν ἐπανεῖθαι εἰς τὴν κατοικίαν του καὶ ἀπεφάσισε νὰ μεταβῆ εἰς ἀναζήτησίν του.

Ἐλαβε τὸ ἐγχειρίδιον, τὸ περιετύλιξεν ἐντὸς ὑφάσματος, τὸ ἔκρυψεν ὑπὸ τὰ ἐνδύματά της καὶ κατῆλθεν. Ὁ Μοῦλ καὶ ὁ ὑπαστυνόμος σκεπτόμενοι πλέον ὅτι ἐκράτουν τὸν ἔνοχον, εἶχον ἀπαγάγει τὸν Λαυρέντιον εἰς τὴν Ἀστυνομίαν ὑπὸ τὴν πρόφασιν ὅπως καταθέσῃ τὴν μήνυσίν του. Ἡ Πουλχερία, ἀγνοοῦσα τὴν περίστασιν αὐτὴν, ἐξῆλθε, καὶ μεταβᾶσα εἰς τὴν ὁδὸν Γραμόν ἐξεπλάγη, διότι ὁ Λαυρέντιος δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐπιστρέψει. Ἐκεῖ ἀφῆκε τὴν ἐπιστολήν, δι' ἧς ἐζήτηε συνέντευξιν διὰ τὴν ἐσπέραν καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν Καρδινέ.

Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ὁ Λαυρέντιος εἶχεν ὑποστῆ τὴν πρώτην ἐξέτασιν καὶ ὠδηγήθη ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος. Ἡ Πουλχερία ἀνῆλθεν εἰς τὸ ὑπερφῶν καὶ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ παραθύρου ἤρξατο μελετῶσα τὸ διάβημα, ὅπερ ἔπραξε καὶ ὅπερ θὰ ἐπανελάμβανε τὴν ἐσπέραν.

Αἰφνης ἀνεσκίρτησεν εἶχε παρατηρήσει εἰς τὸν κήπον τῆς κυρίας Δαλισιέ τὸν Λαυ-

ρέντιον καταβεβλημένον και περικυκλούμενον υπό κλητήρων. Είδεν είτα τους κλητήρας συλλαμβάνοντας αυτόν, καιτοι άνθιστάμενον. Τι συνέβαινε; Υπόπτειον άρα γε τον Λαυρέντιον;

Κατήλθεν έσπευσμένως. Μεταξύ του πλήθους διεσπάρη ήδη ή φήμη ότι ο δολοφόνος του θύματος ήτο ο υίός.

Ο Λαυρέντιος έξήλθε της οικίας, παρασυρόμενος υπό των κλητήρων. Η Πουλχερία είδε το πλήθος φερόμενον κατ' αυτού και επί πολύ μετά την άναχώρησιν της άμάξης ήκουσε τας άπειλάς και τας ύβρεις τέλος ήννόησεν ότι άπωλέσθη!

Έπανελθοῦσα είς το κατάστημα έσκέφθη ότι αι έκδηλώσεις εκείναι ήσαν άναμφιβόλως ύπερβολικαί· δέν είχον άνακαλύψει ή άορίστους ένδειξεις, ή πιθανώς ή δικαιοσύνη οὔδέν κατά του Λαυρεντίου ήδύνατο άνευ της φοβεράς εκείνης άποδείξεως, ήν κατείχε και την όποιάν δέν ήτο διατεθειμένη να παραδώσῃ.

Ήσυχασε και έσκέφθη άν ή έπιστολή, την όποιάν άφήκεν είς την κατοικίαν του Λαυρεντίου δέν έμελλε να ένοχοποιήσῃ έτι μάλλον αυτόν. Η άστυνομία θα την κατέσχῃ και θα την άνεγίνωσκεν. Είνε άλληθές ότι ή έπιστολή οὔδέν έλεγεν, άλλά θα ήρώτων διατί ή συνέντευξις αύτη, αίτουμένη δια τρόπον τόσον προστακτικού. Θα έξεπλήσσοντο ή θα έζήτουν να μάθωσι περί τινος κατεπειγούσης άνακοινώσεως έπρόκειτο. Αν άνεγνώριζον τον χαρακτήρα, θα έσπευδον είς την κατοικίαν της, θα την άνέκριναν και θα προέβαινον είς έρεύνας.

Καθ' όλην την έσπέραν αι άνησυχία και οι δισταγμοί την έτάρασσον. Έσυλλογιζετο ποῦ ήδύνατο άσφαλώς να κρύψῃ το όπλον, το όποιον έφερον επ'αυτης, ότε είδεν όχημα σταματήσαν πρό της θύρας και τον Μούλ μετά του ύπαστυνόμου καταδάντας αυτού.

Όρμήσασα προς την κλίμακα άνήλθε τρέχουσα είς το δωμάτιόν της, οὔτινος έκλεισε την θύραν. Ποῦ να κρύψῃ το έγχειριδιον... έντός των έπίπλων... υπό την κλίνην; 'Αδύνατον! θα ήρεύνων πανταχοῦ· να το φυλάξῃ έντός των ένδυμάτων της... άλλ' άν την έξήταζαν;...

Έν τούτοις βήματα ήκούοντο είς την κλίμακα.

Έσπευσε προς το παράθυρον και έκαμε κίνημα όπως ρίψῃ το έγχειριδιον είς την όδόν... άλλά θα άνευρίσκετο, θα παρεδίδετο είς την άστυνομίαν και θα άνεγνώριζετο!

Έκρουσαν είς την θύραν.

— Ποιος είναι; ήρώτησεν όπως κερδίση στιγμας τινας.

Και συγχρόνως, καταληφθεῖσα υπό αίφνηδίας έμπνεύσεως, άνύψωσε βιαίως, με κίνδυνον να καταστρέψῃ τους δνυχας της, το άκρον φύλλου ψευδαργύρου, όπερ έκάλυπτε το έξωτερικόν χειλος του παραθύρου, και κατώρθωσε να εισαγάγῃ το έγχειριδιον υπό το φύλλον, όπερ κατεβίβασεν.

Έκρουσαν είς την θύραν ισχυρότερον.

Η Πουλχερία προσεπάθησε να αναλάβῃ όλίγον θάρρος και έσπευσε ν' άνοιξῃ.

ΚΔ'

Ο Μούλ και ο ύπαστυνόμος εισήλθον όδηγούμενοι υπό του Πελωδά, όστις μ' όλην την περιέργειάν του, ήναγκάσθη να ύποχωρήσῃ και καταβῆ Η Πουλχερία έφαινετο ήρεμος και προσεποιεῖτο έκπληξιν.

Ο Μούλ έπροχώρησε και έλαβε τον λόγον.

— Χθές το έσπέρας, είπε προς την νεάνιδα, είς την είδησιν της δολοφονίας της κυρίας Δαλισιέ έτρέξατε πρώτη. Εισήλθετε είς την οικίαν συγχρόνως με την άστυνομίαν έβοηθήσατε να άνεγείρουν την Μαριέτταν, έτοποθετήθητε πλησίον της και την περιποιήθητε καθ' όλην την νύκτα· πρέπει να σας εύχαριστήσω δια την προθυμίαν και τας περιποιήσεις σας· βεβαίως δέν θα το έφαντάζεσθε.

Η Πουλχερία έκαμε κίνημα έκπλήξεως.

— Έκάμετε σπουδαίαν παράλειψιν, είπεν ο Μούλ, μη άποκαλύψασα είς την δικαιοσύνην περίστασιν, την όποιάν άνεκαλύψατε σεις, και ή όποια έπιβεβαιοῖ άναντιρρήτως την ένοχην του Λαυρεντίου Δαλισιέ.

— Έγώ! είπε... τί άνεκαλύψα;

— Μη λαμβάνετε το έκπεπληγμένον αυτό ύφος, το όποιον οὔδένα θ' άπατήσῃ, είπεν ο Μούλ. Σας έπαναλαμβάνω ότι ή άπόκρυψις αύτη είναι σοβαρά, διότι σας ένοχοποιεί προσωπικώς, χωρίς να ώφελῇ τον κατηγορούμενον. Νομίζετε άναγκαῖον να έπιμείνετε;

— Δέν γνωρίζω τί θέλετε να είπητε.

Ο Μούλ συνέσπασε τας όφρεις. Είχε βεβαίως ένωπιόν του μίαν των έπιμόνων και ισχυρών φύσεων κατά των όποιων δύσκολον είναι να θριαμβεύσῃ τις. Έκάθησε πλησίον του ύπαστυνόμου και παρατηρών την Πουλχερίαν κατά πρόσωπον:

— Πρό τριών έτών, είπε με ύφος άπότομον, είσθε ή έρωμένη του Λαυρεντίου Δαλισιέ;

— Κύριε...

— Είναι άλληθές ναι ή όχι;

Η Πουλχερία άνηγήρθη.

— Δέν έχω να δώσω λόγον της διαγωγῆς μου, είπε.

— Με συγχωρεῖτε, άπεκρίθη ο Μούλ, όφείλετε ν' άπαντήσητε είς όλας τας έρωτήσεις, τας όποιας ή δικαιοσύνη θα νομίση καλόν να σας άποτείνῃ. Μη λησμονήτε τουτο!... Σας έρωτῶ εάν είναι άλληθές.

Η Πουλχερία έκυψε την κεφαλήν και έσιώπησεν.

— Άληθές επίσης είναι, έξηκολούθησεν ο Μούλ, ότι ή κυρία Δαλισιέ έμαθεν επί τέλους τας σχέσεις σας μετά του υίου της, ώργίσθη και έπίσεσεν τον υιον της να τας διακόψῃ. Έγνώριζετε τουτο;

— Όχι, κύριε, δέν έγνώριζον τίποτε. Και άκόμη τόρα άμφιβάλω, άν ή κυρία Δαλισιέ έμαθεν επί τέλους τας σχέσεις

μας, και άν προσεπάθησε να άποτρέψῃ του υιον της.

— Πως λοιπόν έξηγεῖται το μῖσος σας έναντίον της;

— Έγώ... μῖσος έναντίον...

— Έναντίον της κυρίας Δαλισιέ, ναι. Τουτο είναι εύνόητον. Έφοβείσθε την έπιρροήν της, την δύναμίν της... Η δυσαρέσκεια, ή όποια, ύφιστατο μεταξύ μητρὸς και υίου, και της όποιας ύπῆρξατε ή πρώτη, άν μη ή μόνη άφορμή, είχετε συμφέρον να μη έξασθενήσῃ την διετηρήσατε μετ' έπιμελείας, και χάρις είς υμας ηῤξησε είς βαθμόν, ώστε διεπράχθη κακούργημα.

— Πως! ύποθέτετε ότι έξηρέθησα, ότι ώθησα τον υιον...

— Να δολοφονήσῃ την μητέρα του... διατί όχι;

— Άλλά, κύριε, αυτό είναι φρικώδες! είναι ψεύδος! άνέκραξε μετά φωνῆς, της όποιας ή είλικρίνεια ήτο καταφανεστάτη.

Ο Μούλ έγνώριζεν ότι τουτο είναι ψεύδος· άλλ' έπρεπεν, άντι πάσης θυσίας, να έκφοβίσῃ την Πουλχερίαν, όπως τῇ άποσπάσῃ το μυστικόν.

Υπερήσπισεν έαυτην θαρραλέως, άλλ' ο Μούλ οὔδε κατεδέχθη να άνακαλέσῃ τας παρατηρήσεις του.

[Έπειτα συνέχεια]

*P.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^ΟΥ ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια].

ΝΓ'

Ο κύριος Λεκόκ έπεθύμει διακαώς να τρέξῃ είς Σαβινύ, να συλλάβῃ τον Τολβιάκ μετά της συμμορίας αυτού, περισσότερον όμως έπεθύμει να έναγκαλισθῇ τον υιον του, και δια τουτο προθύμως έδέχθη την προσφοράν του γενναίου φίλου του.

Η προσφορά αύτη τῷ έφαινετο καλός οίωνός, δια τουτο οὔδολως έπῆλθεν εν τῷ νῷ του ή ιδέα να έρωτήσῃ έαυτόν, διατί ο άρχηγός της άσφαλείας άπέφευγε τόσον, ώστε ή συνέντευξις, ήν αυτός άνελάμβανε να χορηγήσῃ, να γείνη αύθημερόν.

Έλεγε καθ' έαυτόν ότι οι κακούργοι του πόργου του Σαβινύ και οι του μύλου της Υβέτ δέν θα διέφευγον των ονύχων του, καθόσον δέν είχον καιρόν να φύγωσιν.

Ο Πήγασος είχεν ήδη άποσταλαῖ ως πρόσκοπος, πριν δέ έπέλθῃ ή νύξ, οι άστυνομικοί πράκτορες θα περιεκύκλουν άπαντα τα καταγώγια εκείνα, συμπεριλαμβανομένης και της οικίας του Γεωργίου Ατκενς.

Ο άρχηγός της άσφαλείας έφαινετο

διαθεθειμένος να θέσει αστυνομικούς τινες πράκτορας εις τὴν θέσιν τοῦ κυρίου Λεκόκ, ὅστις προὔτιθετο νὰ τοὺς φέρῃ εἰς Σαββινύ, καὶ νὰ τοὺς διευθύνῃ αὐτοπροσώπως.

Ὅλα ταῦτα ἠδύνατο νὰ γείνωσι κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, καθότι ἡ πρὸς τὸν κατὰδικον ἐπίσκεψις δὲν θὰ ἦτο μακρά.

Ἀμαξά ἔφερον εἰς τὴν Ροκέταν τὸν πατέρα τοῦ Λουδοβίκου καὶ τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀσφαλείας.

Ὁ Πιεδούσης διετάχθη νὰ καθήσῃ ἐπὶ τοῦ ἐμπροσθίου ἐδωλίου, καθόσον ὁ πρῶν προϋστάμενος αὐτοῦ ἐπεθύμει νὰ τὸν ἔχη ὑποχείριον.

Καθ' ὁδὸν ὁ ἀρχηγὸς ἐζήτησε συμπληρωματικὰς τινὰς πληροφορίας περὶ τῶν συμβάντων ἐν τῷ μύλῳ, ὃ δὲ πρῶν ἀριθμὸς 29 ἐχορήγησεν αὐτὰς προθύμως.

Περὶ τούτων ἐγίνωσκε περισσότερο τοῦ κυρίου Λεκόκ, ὅστις ἄλλως τε παραδεδομένος εἰς τὴν χαρὰν ὅτι θὰ ἐπανίδῃ τὸν υἱὸν του, ὀλίγον ὠμίλει.

Ἐνεθυμήθη ἐν τούτοις, ὅτι ἔφερον ἐν τῷ θυλακίῳ του τὸ δεικνύον τὸν βαθμὸν τῆς συγγενείας τῶν διαφόρων πλαγιῶν ἀπογόνων τοῦ λοχαγοῦ ἔγγραφοι, καὶ παρέδωκεν αὐτὸ πρὸς τὸν φίλον του, ὅστις τὸ παρετήρησε μετὰ προσοχῆς, ἀλλ' ἀπέσχε νὰ ἐκφράσῃ μεγαλοφώνως τὰς σκέψεις, ἀς ἡ ἀνάγνωσις του τῷ ἐπροξένησεν.

Ἠρέσθη μόνον νὰ κινήσῃ τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐτήρησε καθ' ὅλον τὸ ὑπόλοιπον τῆς ὁδοπορίας διάστημα στάσιν ἀμήχανον, ἥτις ἐγέννησε σκέψεις τῷ Πιεδούσῃ, ὅστις, διατελῶν ἐν περισσοτέρῳ τοῦ κυρίου Λεκόκ ψυχραιμία, κατενόει κάλλιον τὴν θέσιν τῶν πραγμάτων.

Ἐφθασαν εἰς τὴν φυλακὴν, ἧς αἱ θύραι ἠνοίχθησαν πάραυτα ἐνώπιον τοῦ ἀνωτέρου ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου.

Ἐπῆρχον ἐκεῖ φύλακες, οἵτινες ἐγνώρισαν ἄλλοτε τὸν γέροντα Λεκόκ, καὶ οἵτινες ἔστρεψαν τοὺς ὀφθαλμούς, ἰδόντες αὐτὸν διερχόμενον.

Ὁ Πιεδούσης ἔμεινεν ἐντὸς τῆς ἀμάξης, κατὰ διαταγὴν τοῦ πρῶν προϋσταμένου του.

Τὰ δωμάτια τοῦ δεσμοτηρίου, ἔνθα οἱ εἰς θάνατον καταδικασθέντες διάγουσι τὰς τελευταίας ὥρας τῆς ζωῆς των, βλέπουν ἐπὶ ἐσωτερικῆς αὐλῆς, πολὺ μεμακρυσμένης τῆς πλατείας, ἔνθα ὑψοῦται ἡ λαϊμητόμος.

Διερχόμενος τοὺς μακροὺς διαδρόμους, τοὺς ἄγοντας πρὸς τὰ δωμάτια τῶν κατὰδικων, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ:

— Ἀναλαμβάνω ἐγὼ τὴν εὐθύνην νὰ σὰς ἀφήσω μόνον μετὰ τοῦ υἱοῦ σας, διότι εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θέλετε μὲ φέρει εἰς θέσιν νὰ ὑποστῶ παρατηρήσεις διὰ τοῦτο.

— Σὰς εὐχαριστῶ, φίλε μου, ἀπεκρίθη ὁ γέρον δι' εὐσταθοῦς φωνῆς, ἐπιθυμῶ ὅμως νὰ παρευρεθῆτε εἰς τὴν συνέντευξίν μας, καὶ ν' ἀκούσῃτε τὴν συνδιάλεξίν μας. Μὲ αὐτὸ θέλω νὰ σὰς εἶπω, ὅτι εἶμαι βέ-

βαιος περὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ Λουδοβίκου.

Λίαν ἔκπληκτος, ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἔκαμε χειρονομίαν, σημαίνουσαν «ὅπως ἀγαπᾶτε» καὶ ποσῶς δὲν ἀντέτεινεν.

Εἰς δεσμοφυλάξ ἠνέφξε τὴν θύραν τῆς εἰρκτῆς, εἶδος λιθίνου κλωβοῦ, ψυχροῦ, κενοῦ, φωτιζομένου διὰ τινος θυρίδος καὶ μόνον ἔπιπλα ἔχοντος μίαν κλίνην καὶ ἓνα σκίμποδα.

Ὁ Λουδοβίκος Λεκόκ, ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς στρωμνῆς του, ἀνεγίνωσκεν.

Ἐφόρει τὸ τρομερὸν δυναστικὸν ἐσωκάρδιον, ὅπερ ὅμως ὁ ἐπιτηρῶν αὐτὸν δεσμοφυλάξ ἠνέφξε τὴν ἡμέραν, ἵνα δύναται νὰ ποιῇ χρῆσιν τῶν χειρῶν του.

Ὁ γέρον εἰσῆλθε πρῶτος καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸν υἱὸν του.

Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἀνηλλάχθησαν ἐναγγαλισμοὶ καὶ ἐπροφέρθησαν διακεκομμένοι λέξεις.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας ἔστρεψε τὸ πρόσωπον, ἵν' ἀποκρύψῃ τὴν συγκίνησίν του.

— Ἐρχομαι νὰ σὲ σώσω, ἀνέκραξεν ὁ κύριος Λεκόκ. Ἀπόψε ἡ ἀθωότης σου θὰ ἀποδειχθῇ, καὶ αὔριον...

— Δὲν εἶμαι ἀθῶος, εἶπε διὰ φωνῆς ὑποκόπου ὁ κατὰδικος.

— Τί λέγεις, πτωχό μου παιδί! Δὲν ἐννοεῖς λοιπὸν ὅτι ἀνεκάλυφα τὸν δολοφόνον τῆς Μαρίας Φασίτ;... Ὁ ἀθλιὸς αὐτὸς εἶνε ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος τὰ ἔκαμεν ὄλα διὰ νὰ σὲ καταστρέψῃ... εἶνε ὁ Τολβιάκ...

— Τολβιάκ! ἐπανέλαβεν ὁ Λουδοβίκος, θέσας τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτοῦ.

Ἐφαίνετο ὅτι τὸ ὄνομα αὐτὸ τῷ ἀνέπλοιε τι, ὅπερ ἐξηλείφθη πρὸ καιροῦ τῆς μνήμης του.

— Ναί, ὀνομάζεται Τολβιάκ, θὰ ἦνε ὅμως Ἄγγλος... ἢ τοὐλάχιστον θὰ ἔμεινεν εἰς Ἀγγλίαν, καὶ ἐκεῖ ἐγνώρισε αὐτὴν τὴν γυναῖκα...

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης τὴν ἐγνώρισα, ἐψέλλισεν ὁ μνηστὴρ τῆς Θηρεσίας.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, ὅστις ἕστατο ὀλίγον ἀπωτέρω, ἤκουσε τὰς λέξεις ταύτας καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὴν κλίνην.

— Κύριε, εἶπεν αὐτῷ ὁ κατὰδικος, δὲν θὰ σὰς παρεκάλουν νὰ ἔλθῃτε διὰ νὰ λάβῃτε κατὰθεσιν, ἡ ὁποία καθόλου δὲν θὰ μεταβάλλῃ τὴν τύχην μου. Ἀφοῦ περιεῖχον τὸν θάνατον μετ' ἐγκαρτερήσεως, εἶχον ἀπόφασιν νὰ σιωπήσω. Ἐπειδὴ ὅμως σὰς ὀφείλω τὴν χάριν, διότι ἐνηγκαλίσθη τὸν πατέρα μου, θέλω νὰ τὰ γνωρίζετε ὄλα. Συγχώρησόν με, προσέθεσε, παρατηρῶν τὸν γέροντα, ὅστις μόλις συνεκρατεῖτο. Ὁ θάνατος δὲν θὰ μοι ἦνε τόσοσιν σκληρὸς καὶ ἴσως καὶ σὺ θὰ ἐρυθραῖσῃς ὀλιγώτερον διὰ τὸν υἱὸν σου ὅταν εἶπω τὴν ἀλήθειαν.

— Θεέ μου, ἐσκέπτετο ὁ δυστυχῆς πατήρ, ἠπατώμην ἄρα γε;

— Ἐψεύσθη ἐπὶ πολὺν καιρὸν, ἐπανε-

λάβεν ὁ Λουδοβίκος, διὰ τόνου εὐσταθοῦς, καὶ δὲν θὰ ψεύσῃ ἐπὶ πλέον. Ἐγὼ ὑπῆγα τὴν ἐπαύριον τοῦ κακουργήματος εἰς τὸ περιπτερον τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ. Τὴν φωτογραφίαν, τὴν ὁποίαν ἤρατε εἰς τὸ χαρτοφυλάκιόν μου μοι τὴν εἶχε δώσει ἡ Μαρία. Ὅταν ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸ ἀναπαυτήριον, καὶ τὴν ἐζήτησα, δὲν ἐγνώριζα ἀκόμη τὸν θάνατόν της...

— Ἄ! λοιπὸν δὲν τὴν ἐφόνευσε σὺ;

— Δὲν τὴν ἠγάπων πλέον, ἀλλὰ τὴν εἶχον ἀγαπήσει ὅπως ἀγαποῦν εἰς ἡλικίαν δέκα ἔξ ἐτῶν, ἐξηκολούθησεν ὁ κατὰδικος, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὸ ἐπιφώνημα τοῦ κυρίου Λεκόκ. Τὴν εἶχον ἀπαντήσῃ εἰς Λονδίνον ὅτε ἤμην εἰς τὸ ἐκπαιδευτήριον, τοῦ Κλαφάν. Ἡ μήτηρ της ἦτο ἠθοποιὸς καὶ τὴν προητοίμαζε διὰ τὸ θέατρον. Ὁ πατήρ της, καὶ αὐτὸς ἠθοποιός, εἶχεν ἀποθάνει· εὕρισκετο δὲ εἰς τὴν πτωχὴν οἰκίαν, εἰς τὴν ὁποίαν κατοικοῦσε εἰς ἀνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ τὴν νυμφευθῇ, χωρὶς ἐκείνη νὰ τὸν θέλῃ. Ἠγαπώμεθα καὶ εἶχομεν ὀρκισθῆ καὶ οἱ δύο νὰ φύγωμεν μαζύ... Ἡ πασιένσα καὶ τὰ παιγνιόχαρτα, τὰ ὁποῖα εὐρέθησαν εἰς τὸ δωμάτιόν μου ἦσαν ἐνθύμησις τῆς τελευταίας συνεντεύξεώς μας... Εἰς τοὺς δικαστὰς μου ἀνέφερα διὰ μίαν νεάνίδα τῆς Αἰδελθέρης, ἀλλ' ἐψεύσθη. Ἐπρεπε νὰ ἀναχωρήσω διότι μ' ἔστειλλες εἰς τὴν Γερμανίαν. Ἡμην ἀκόμη παιδί, καὶ πολὺ γρήγορα ἐλησμόνησα. Ἡ Μαρία ὅμως ἐνθυμεῖτο, καὶ πρὸ ἔξ μηνῶν, καθ' ἣν ἐποχὴν ἐγεννήτο εἰς τὴν καρδίαν μου ἀγνὸς ἔρωσ, καθ' ἣν ἐποχὴν ἤμην ἤδη μνηστευμένος μὲ θελκτικὴν νέαν, συνηντήθημεν κατὰ τύχην εἰς τὰ Ἠλύσια Πεδία. Ἐπρεπε νὰ τὴν ἀποφύγω, ἀλλὰ δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰ τὸ πράξω. Μὲ παρεκάλεσε τότε ὄχι νὰ τὴν ἀγαπῶ... διότι δὲν τῆς ἀπέκρυφα ὅτι ἠγάπων ἄλλην... ἀλλὰ νὰ τὴν προστατεύσω. Ἀφότου ἀνεχώρησα ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν, ἡ δυστυχῆς νέα εἶχεν ἐξαπατηθῆ ἀπὸ τὸν ἀνθρωπον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τὴν κατεδίωκεν. Ἡ ἀνάγκη τὴν ἔκαμε νὰ ὑποκύβῃ, ἀλλὰ τὸν ἀθλιὸν αὐτὸν, ὁ ὁποῖος τὴν ἐξουσίαζεν ἠρνεῖτο πάντοτε νὰ συζευχθῇ διότι τῇ ἐπροξένει φόβον.

— Γνωρίζω τώρα διατί τὴν ἐφόνευσε, ἀνέκραξεν ὁ κύριος Λεκόντ.

— Εἶχα τὴν ἀδυναμίαν νὰ συγκατατεθῶ καὶ νὰ ὑπάγω εἰς τὴν οἰκίαν της· ἐκεῖ εἶδα καθαρὰ εἰς ποῖον βαθμὸν ἐξουτελισμοῦ εἶχε φθάσει, ἐπανελάβεν ὁ Λουδοβίκος. Ὁ τύραννος αὐτῆς τῆς εἶχεν ἐνοικιάσει οἰκίαν εἰς ἀπόκεντρον συνοικίαν, καὶ παραδέχτο, ἴσως μάλιστα καὶ ὑπέθαλπε, τὴν ζωὴν τὴν ὁποίαν διῆγεν. Μοι ὠμολόγησεν ὅτι ἔζη ἀπὸ τὴν γενναϊοδωρίαν ἐνὸς διεφθαρμένου ἐμπόρου...

— Ὁ ὁποῖος ἐπλήρωσεν ἀκριβὰ τὰς ἀκολασίας του, ἐψιθύρισεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας.

— Συνήντησα δύο ἢ τρεῖς φορές τὸν ἀνθρωπον αὐτὸν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ περιπτέρου, φαίνεται δὲ ὅτι ἐξηρέθισα τὴν ζηλοτυπίαν του. Ἡ Μαρία μὲ ἠγάπα

πάντοτε, ἡ δὲ πρὸς αὐτὴν ψυχρότης μου ἤϋξανε περισσότερο τὸ πάθος της. Διεφθαρμένη, ἐξηντημένη, ἐκολακεύετο πάντοτε μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ μὲ προσελκύσῃ, καὶ ἐν τούτοις ὀρκίζομαι ὅτι ποτὲ δὲν τὴν ἐνεθάρρυνα πρὸς τοῦτο. Δὲν ἐπήγαυα εἰς τὴν οἰκίαν της παρὰ ὅτε ἦναγ-καζόμεν ἄπο τὰς ἀπελπιστικὰς προσκλήσεις της. Μοὶ ἔγραψεν ὅτι ὁ τύραννός της, αὐτός, ὁ ὅποιος τὴν κατεδίωκεν ἀπὸ τῆς παιδικῆς της ἡλικίας, τὴν ἠπέλει, ἀφότου ἀπηλπίσθη ὅτι ἤθελε ἀναγκάσει αὐτὴν νὰ τὴν συζευχθῇ, ὅτι θὰ τὴν ἐφόνευεν ἐπὶ τέλους, καὶ μὲ παρεκάλει νὰ τὴν προστατεύσω. Ἐπήγαυα καὶ τὴν εὐρισκα νὰ ρίπτῃ τὴν πασιένσαν, ἡ ὁποία τῆς ἐνθύμιζε τοὺς παλαιούς ἔρωτάς μας. Ἐνόμιζε ὅτι προσκολλημένη ἐκ νέου εἰς ἀγγὴν ἀνάμνησιν, θὰ ἐξήρχετο ἀπὸ τὸν βόρβορον εἰς τὸν ὅποιον εἶχε κυλισθῆ. Μίαν ἡμέραν μὲ ὑπεκρίσε νὰ δεχθῶ τὴν φωτογραφίαν της. . . ἐκείνην, τὴν ὁποίαν εὐρον ἐπάνω μου . . . καὶ εἶχε φωτογραφηθῆ κρατοῦσα δάκρυα τῆς πίκας, τὸ ὀλέθριον παιγνιόχαρτον, τὸ ὅποιον, ὅπως ἰσχυρίζετο, τῇ ἀνήγγειλεν ἄλλοτε ὅτι θὰ ἐχωριζόμεθα διὰ παντός.

— Καὶ ἐγνώριζεν αὐτός, ὅτι αὐτὴ σὲ ἐδέχετο, δὲν εἶνε ἀλήθεια; ἀνέκραζεν ὁ κύριος Λεκός.

— Τὸ ἐγνώριζεν. Ἡ θαλαμηπόλος, ἡ ὁποία ἦτο ἀφωσιωμένη καθ' ὄλοκληρίαν εἰς αὐτόν, τοῦ τὸ εἶπε. Μόνον, δὲν ἐγνώριζε ποῖος ἦμην, καὶ δὲν μὲ εἶδε ποτὲ εἰς τὴν οἰκίαν. Ἡ Μαρία ὅμως μοὶ ἔλεγεν, ὅτι τὴν ὕβριζε σκληρῶς διότι μ' ἐδέχετο.

— Τὰ πάντα τέλος πάντων ἐξηγοῦνται, εἶπεν ὁ γέρον. Τὴν συνέλαβε νὰ ρίπτῃ πασιένσαν, καὶ ἐνῶ τὴν ἐφόνευεν ἐκάρφωσεν εἰς τὴν καρδίαν της τὸ παιγνιόχαρτον, τὸ ὅποιον ἐξελάμβανεν ὡς τὸν ἀντεραστὴν του.

— Ἡ διήγησις εἶνε πολὺ μυθιστορικὴ, εἶπε ψυχρῶς ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, ὅστις ἠκροῶτο μετὰ μεγίστης προσοχῆς, ἀλλ' ὅστις δὲν ἐφαίνετο ὅτι ἐπέισθη. Ἡ δύνατό τις μάλιστα νὰ μαντεύσῃ ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας αὐτοῦ ὅτι ἠρώτα ἑαυτὸν μῆτοι ἡ μακρὰ αὐτῆ διήγησις δὲν ἦτο κωμῳδία, αὐτοσχεδιασθεῖσα ὑπὸ τοῦ κατὰδίκου.

— Αὐτὸς τὴν ἐφόνευσε, δὲν εἶνε ἀλήθεια; ἐπανάλαβεν ὁ κύριος Λεκός.

— Τὴν ἐφόνευσε, διότι δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου ἤθελε νὰ τὴν φέρῃ. Ὄφειλε ν' ἀναχωρήσῃ τὴν ἐπομένην ἡμέραν, καὶ τὴν ἠνάγκασε νὰ προετοιμασθῇ διὰ τὸ ταξίδιον. Κατὰ διαταγὴν του, ἡ θαλαμηπόλος εἶχεν ἤδη ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν οἰκίαν. Ἠλθεν, αὐτὴ τῷ ἀντέτεινε, τὸν ἠψήφησεν, ἴσως δὲ καὶ τὸν προσέβαλε, καὶ τότε αὐτὸς τὴν ἐκτύπησεν.

— Ἀκούετε; ἀνέκραζεν ὁ πατὴρ τοῦ Λουδοβίκου.

— Εἶνε λυπηρόν, εἶπε διὰ τόνου ψυχροῦ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, εἶνε πολὺ λυπηρόν, ὅτι δὲν διηγήθη ὅλα αὐτὰ εἰς τοὺς ἐνόρκους, οἵτινες θὰ συνεκινουῦντο.

Ἡ Ἀγγλὶς θὰ σὰς εἶπεν ἀναμφιβόλως τὸ ὄνομα ἐκείνου, τὸν ὅποιον ἀποκαλεῖτε τύραννόν της.

— Μάλιστα, κύριε. Ὄνομάζετο Χάρου Δερμότ.

— Δερμότ! ἐπανάλαβον ταῦτοχρόνως καὶ διὰ διαφόρου τόνου φωνῆς, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας καὶ ὁ γέρον Λεκός.

— Βλέπω, κύριε, ἐπανάλαβεν ὁ κατάδικος, ὅτι ὑποπέυσεθε, ὅτι προσπαθῶ νὰ ἐπιτύχω τὴν χάριν μου. Ἀπατάσθε ὅμως. Ἐφόνευσα καὶ ὀφείλω ν' ἀποθάνω.

[Ἐπεται συνέχεια]. X. ΚΑΛΛΙΣΑΚΗΣ

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Ἡ ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

ΙΖ'

Ἡ ἐν τῷ κήπῳ ἔρευνα

— Οἱ ἐν τῷ γειτονικῷ ἀστυνομικῷ σταθμῷ, ἐξηκολούθησεν ἡ Λαίδη Ζάνετ, ἔχουσι λάθει διαταγὰς, ὅπως ἀποστείλωσιν ἔμπειρόν τινα ἐξ αὐτῶν, ἐνδεδυμένον πολιτικὰ εἰς οἶαν δῆποτε ἐπὶ τοῦ ἐπισκεπτηρίου σας ὑποδειχθσομένην διεύθυνσιν, μὲν λάθωσι τοῦτο. Χάριν λοιπὸν τῆς ἀσφαλείας τῆς Χάριτος ἔχω ἀνάγκη νὰ κρατῶ τὸ ἐπισκεπτήριόν σας πρὶν ἢ ἀνχωρήσῃτε.

Ἦτο ἀδύνατον εἰς τὸν Ἰούλιον νὰ ἀνακοινώσῃ τοὺς λόγους, οἵτινες τὸν ἐκώλυον ἤδη, ἀπὸ τοῦ νὰ ποιήσῃται χρῆσιν τῶν προφυλάξεων, ἃς ὁ ἴδιος τὴν πρῶταν εἶχεν ἐπινοήσει.

Ἄλλ' ἐν τούτοις, ἡ δύνατο ἐξ ἄλλου τούνευθεν νὰ διακηρύττῃ ὅτι ἡ ἀληθὴς Χάρις Βράδον ἦτο παράφρων;

Ἡ δύνατο νὰ ἐνεργήσῃ ὅπως συλληφθῇ ἡ γνησία Χάρις Βράδον;

Ἀπ' ἐτέρου ὅμως ἦτο ὑπόχρεως, κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν του, εὐθύς ὡς αἱ περιστάσεις προύκλυον τοιοῦτό τι, νὰ παράσχη εἰς τὴν θεῖαν του πάντα τὰ νόμιμα τῆς προστασίας μέσα καθ' οἷας δῆποτε ὕβρεως καὶ πρὸς πρόληψιν παντὸς θορύβου ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἴστατο παρ' αὐτόν, ἐλάχιστα εἰθισμένη εἰς τὸ νὰ βλέπῃ τὰς ἐπιθυμίας της προσβαλλομένης παρ' οἰουδήποτε, μὲ τὴν χεῖρα τεταμένην, ἀναμένουσα τὸ ἐπισκεπτήριόν του.

Τί νὰ πράξῃ;

Τὸ μόνον μέσον, ὅπως ἐξέλητ τῆς δυσχεροῦς ἐκείνης θέσεως, τῷ ἐφάνη ὅτι ἦτο νὰ ὑποχωρήσῃ τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Ἐὰν κατῶρθου ν' ἀνακαλύψῃ γυναῖκα, ἣτις ἀπεκρύπτετο, θὰ ἦτο εὐκολον εἰς αὐτόν νὰ τὴν ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ προβῇ εἰς ἀνωφελὲς πραξικόπημα.

Ἄλλὰ καὶ ἂν αὕτη κατῶρθου ἐν τούτοις νὰ ὑπεισδύσῃ αὐτὴ εἰς τὴν οἰκίαν

κατὰ τὴν ἀπουσίαν του, ἡ δύνατο καὶ τὸ ἐνδεχόμενον τοῦτο νὰ ἐξουδετερώσῃ, ἀποστέλλων ἄπ' εὐθείας δεύτερον ἐπισκεπτήριον εἰς τὸν ἀστυνομικὸν σταθμὸν, ἀπαγορεύων ν' ἀναμιχθῇ τις εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην μέχρι νεωτέρων ὁδηγιῶν.

Ὁ Ἰούλιος ἔκρινε μόνον ὅτι ὄφειλε νὰ ἐπιβάλλῃ ἓνα ὄρον πρὶν ἢ ἐγχειρήσῃ τὸ ἐπισκεπτήριόν του εἰς τὴν θεῖαν του:

— Οὐδεμίαν θὰ κάμετε χρῆσιν αὐτοῦ, εἶμαι βέβαιος, ἐὰν δὲν παραστῇ πραγματικὴ καὶ πλήρης ἀνάγκη, εἶπεν. Ὑποσχεθῆτέ μοι λοιπὸν ἐπίσης, ὅτι θ' ἀποκρύψετε εἰς τὴν θετὴν θυγατέρα σας τὴν προσφυγὴν ταύτην εἰς τὴν ἀντίληψιν τῆς ἀστυνομίας, τὴν ὁποίαν θὰ δύνασθε νὰ ἐπικαλεσθῆτε.

— Δὲν θὰ εἶπω τίποτε εἰς τὴν Χάριτα, ἀπῆντησεν ἡ Λαίδη Ζάνετ.

Ὁ Ἰούλιος ὑπεκλίθη εὐχαριστῶν.

— Πιστεύεις ὅτι θέλω ἐγὼ νὰ τὴν τρομάξω; ὑπέλαβεν ἡ Μυλαίδη. Φρονεῖς ὅτι δὲν ἔχω ἤδη δοκιμάσει ἀρκετὰς ἀνησυχίας χάριν αὐτῆς; Ἡσύχει. Πάντα ταῦτα θὰ μείνωσιν ἄγνωστα εἰς τὴν Χάριτα.

Ὁ Ἰούλιος, καθησυχάσας ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ἔσπευσε νὰ μεταβῇ εἰς τὸν κήπον, μὲν δ' οὗτος εἶχε στρέψει τὰ νῶτα ἀπερχόμενος, ἡ Λαίδη Ζάνετ ἔλαβεν ἀνὰ χεῖρας χρυσὴν μολυβδίδα, κρεμαμένην ἀπὸ τῆς ἀλύσου τοῦ ὄρολογίου της, καὶ ἔγραψεν ἐπὶ τοῦ ἐπισκεπτηρίου τοῦ ἀνεψιοῦ της, ἐπιγράφων αὐτὸ πρὸς τὸν πράκτορα τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας, τὰς ἐξῆς λέξεις:

«Ἐχουσιν ἀνάγκην ὑμῶν εἰς τὸ μέγαρον Ροῦ».

Μεθ' ὅ, θέσασα ἐν τῷ θύλακι τῆς ἐσθῆτός της τὸ ἐπισκεπτήριον, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ἐστιατόριον.

Ἡ Μέρση τὴν ἀνέμενε, συμφῶνως πρὸς τὴν παραγγελίαν, ἣν παρ' αὐτῆς εἶχε λάβει, καὶ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἀμφοτέραι δὲν εἶπον οὔτε λέξιν.

— Ἦδη, ὅτε εὐρίσκετο μόνη μετὰ τῆς θετῆς θυγατρὸς της, ἦτο καταφανὲς ὅτι αὐστηρὰ τις ψυχρότης ἤρχιζε νὰ ἐκδηλοῦται εἰς τοὺς τρόπους τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Ὅ,τι εἶχεν ἴδει αἰφνιδίως, ἀνοίγουσα τὴν θύραν τῆς αἰθούσης, ἐβάρυνε καταπληκτικῶς ἐπὶ τοῦ πνεύματός της.

Ἐπὶ πλέον εὐρίσκε τὴν Μέρσην τεταραγμένην, σιωπηλὴν καὶ τοῦτο ἦτο ὑποπτον πρὸς αὐτὴν.

Δυνατὸν ὁ Ἰούλιος νὰ ἦτο ἀθῶος, τὸ παρεδέχετο. Οἱ ἄνδρες δὲν ἔχουν νὰ δίδουν λόγον τῶν φαντασιοπληξιών των.

Ἄλλὰ διὰ τὴν Μέρσην ἄλλως εἶχε τὸ πρᾶγμα.

Αἱ γυναῖκες ἔχουσιν ὀλιγώτερα δικαιώματα ἐπὶ τῆς ἐπιεικειᾶς εἰς παρομοίας περιπτώσεις ἢ οἱ ἄνδρες.

Ἄγνοεῖ τις τὸ διατί, ἀλλ' οὕτως ἔχει.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἠθῶου τὸν Ἰούλιον, ἀλλ' ἠρνεῖτο νὰ ἀπαλλάξῃ τῆς μομφῆς καὶ τὴν Μέρσην.

— Κάποια μυστικὴ συνεννόησις θὰ ὑ-

πάρχη μεταξύ των, έσκέπτετο ή γηραιά δέσποινα, δι' ήν ή Χάρις είνε αξιόμεμπτος. Κατ' άρχήν άλλως τε αί γυναίκες πάντοτε είνε αξιόμεμπτοι.

Η Μέρση περιέμενε όπως ή Λαίδη Ζάνετ τή άποτεινή τόν λόγον, πάντοτε ώχρά, γαλήνιος, σιωπηλή και καρτερική.

Η Λαίδη Ζάνετ, έν στιγμή ψυχολογική πλέον ή παραδόξω, έκρινεν έαυτήν ήναγκασμένην νά άρchiση πρώτη.

— Προσφιλεστάτη μου! άνέκραξε.

— "Ω! Λαίδη Ζάνετ ...

— Πόσην ώραν θά μείνετε άκόμη καθημένη άυτοϋ, με τά χείλη κλειστά και τούς όφθαλμούς προσηλωμένους επί του τάπητος; Δέν έχετε λοιπόν κανέν σχολιον νά ειπητε περί τών διατρεχόντων; Ηκούσατε τί ειπε πρό όλίγου ό ύπηρετής προς τόν Ιούλιον; ... παρετήρησα ότι ήκούσατε. Μήπως έτρομάξατε πάλιν πολύ;

— Ποσώς, Λαίδη Ζάνετ.

— Ούτε καν άνησυχήσατε;

— Ούτε, Λαίδη Ζάνετ.

— "Ω! Δέν σας έπίστευον τόσο γενναίαν μετά τήν λιποθυμίαν εκείνην! ... πρό οκτώ ήμερών. Έν τούτοις σας συγχαίρω διά τήν ψυχικήν άυτήν ένίσχυσίν σας. Ακούετε; Σας συγχαίρω επί τή μεταβολή ταύτη.

— Ευχαριστώ, Λαίδη Ζάνετ.

— Έγώ όμως δέν είμαι τόσο ήσυχος όσον ύμεεις. Όταν ήμην νέα, ήμην υπερβολικώς εύαίσθητος είς τό έλάχιστον ... και άκόμη δέν έθεραπεύθην έκ του έλαττώματος τούτου. Τούναντιόν λοιπόν σας λέγω, ότι έγώ είμαι σφόδρα συγκεκινημένη. Με άκούετε; ... είμαι σφόδρα άνήσυχος.

— Πολύ λυπούμαι διά τούτο, Λαίδη Ζάνετ.

— Είσθε πολύ καλή. Γνωρίζετε τί σκοπεύω νά πράξω;

— "Όχι, Λαίδη Ζάνετ.

— Θα καλέσω όλους τούς έν τή οικία. Όταν λέγω όλους τούς έν τή οικία, έννοώ τούς άνδρας. Αί γυναίκες δέν είμεθα ικαναί διά τίποτε. Αλλά φοβούμαι μήπως δέν αξιούμαι πάσης τής προσοχής ύμωv ...

— Τούναντιόν σας άκούω μετά τής ζωηροτέρας προσοχής, Λαίδη Ζάνετ.

— Είσθε άκόμη πολύ καλή. Έλεγον λοιπόν, ότι αί γυναίκες δέν είνε ικαναί διά τίποτε.

— Είνε άληθές, Λαίδη Ζάνετ.

— Σκέπτομαι λοιπόν νά τοποθετήσω άνά ένα ύπηρετήν είς έκάστην του μεγάρου είσδοδν και υπάγω νά δώσω τας αναγκαίας διαταγάς. Θέλετε νά έλθετε μετ' έμού;

— Δύναμαι νά χρησιμοποιηθώ κατά τι, συνοδεύουσα τήν κυρίαν;

— "Ω! ποσώς! ... έγώ δίδω τας διαταγάς είς τήν οικίαν ταύτην ... και ούχι ύμεεις. Δι' άλλον όμως λόγον σας είπον νά με ακολουθήσετε. Ένδιαφέρομαι περί ύμωv τόσο, όσον δέν πιστεύετε... και διά

τούτο δέν μοί άρέσκει νά σας αφήσω ένταυθα μόνην. Έννοείτε;

— Έγγνωμονώ, κυρία, διά τό ένδιαφέρον, αλλά δέν προούμαι μένουσα μόνη ένταυθα.

— Δέν προεΐσθε; ... Δέν είδον ποτέ τοιοϋτον ήρωισμόν ... έκτός έν τοίς μυθιστορήμασιν. Αλλά ύποθέσωμεν έν τούτοις, ότι ή δυστυχής άυτή τρελλή είσδύει έως εδώ ... τότε;

— Δέν θα με τρομάξη πλέον.

— "Ω! ώ! ... Μή τόσο σπεύδεις, νεαρά μου φίλη. Απλώς μόνον ως ύποθέσωμεν ... άχ! ό ουρανός ως μες προφυλάξη από παρόμοιον ένδεχόμενον ... λοιπόν; τί σκέπτεσθε; Ίδού εκεί τό θερμόστεγον! έάν είνε κρυμμένη εκεί; Ο Ιούλιος έρευνά είς τόν κήπον, άλλ' εκεί έντός τίς θα έρευνήση;

— Με τήν άδειαν τής κυρίας, έγώ θα έρευνήσω είς τό θερμόστεγον.

— Σεΐς;

— Με τήν άδειάν σας, κυρία.

— Αδυνατώ νά πιστεύω τά ωτά μου! Αλλά έστω. Έχει δικαίον ή παροιμία, ήτις λέγει: «Οσω ζή τις τόσω μανθάνει ...» Και έγώ ένόμιζον ότι είχαν γνωρίσει τόν χαρακτηρά σας ... Οποία μεταβολή!

— Αησημονείτε, Λαίδη Ζάνετ, ότι αί περιστάσεις ήλλαξαν. Μ' έξέπληξε τρομακτικά τήν πρώτην φοράν ή γυνή εκείνη, διότι τήν ένόμιζον νεκράν και τήν είδον αίφνης ζώσαν. Ηδη όμως είμι προητοιμασμένη είς τό νά τήν άντικρύσω.

— Και άληθώς αισθάνεσθε έαυτήν άτάραχον έν τή προσδοκία ταύτη;

— Μάλιστα, Λαίδη Ζάνετ.

— Τότε λοιπόν πράξατε όπως θέλετε. Έν τούτοις όμως και έγώ, μετ' όσα και άν μοί ειπετε, θα λάβω μίαν προφύλαξιν, διά πᾶσαν ένδεχομένην περίπτωσιν, προκύψουσαν έκ τής υπερβολικής επί του θάρρους σας πεποιθήσεως. Θα τοποθετήσω ένα ύπηρετήν είς τήν βιβλιοθήκην. Υμεεις δέν θα έχητε νά πράξητε άλλο τι, ή μόνον νά σημάνητε, εκείνος δε θα σπεύση νά με είδοποιήση και έγώ τότε θα ενεργήσω τά χρήζοντα κατά τήν περίστασιν. Έχω τό σχέδιόν μου.

Και λέγουσα ταυτα ή Λαίδη Ζάνετ, άνεζήτει έν τῷ θυλακίω της τό επίσκεπτήριον του Ιουλίου.

— Μή με βλέπετε ως θέλουσα νά τό μάθητε. Δέν σκοπεύω νά σας τό ανακοινώσω. Λοιπόν, άπαξ έτι και διά τελευταίαν φοράν... θα μείνετε ένταυθα ή θα έλθητε μετ' έμού;

— Θα μείνω.

Και ήνοιξεν εύσεβάτως τήν θύραν τής βιβλιοθήκης, όπως διέλθη ή Λαίδη Ζάνετ.

Διαρκούσης τής συνδιαλέξεώς των ταύτης, ή Μέρση είχεν έπιδείξει έπιμελώς άλλά ψυχρως πᾶσαν άβρότητα προς τήν Λαίδη Ζάνετ, και ούδ' άπαξ είχεν έγείρει τούς όφθαλμούς, όπως άτενίση τό πρόσωπον τής κυρίας της.

Και τούτο, διότι έσκέπτετο ότι μετά τινος ώρας, κατὰ πάσας τας πιθανότη-

τας θα έβλεπεν έαυτήν άποδιωκομένην τής οικίας ταύτης.

Η σκέψις άυτη καθίστα άυτήν έπιφυλακτικήν.

Έθεωρει ήδη έαυτήν, ως ήθικώς άποκεχωρισμένην τής υβρισθείσης οικοδοσποίνης, τής οποίας είχε κλέψει τήν συμπάθειαν διά του δόλου και του ψεύδους.

Η Λαίδη Ζάνετ άφ' έτέρου, πόρρω απέχουσα που νά μαντεύση τόν άληθή λόγον τής μεταβολής τής νεαρῆς φίλης της, έξήλθε του δωματίου, όπως συναθροίση τούς ύπηρετάς της.

Διετέλει έν άπεριγράπτω ύψίστη άμηχανία και συνεπώς δέν ήτο δυνατόν ή νά είνε σφόδρα δυσηρεστημένη.

Έξακολουθούσα νά κρατή τήν θύραν τής βιβλιοθήκης ήνεωγμένην, ή Μέρση, με συνεσφιγμένην τήν καρδίαν παρηκολούθησε διά του βλέμματος άπερχομένην τήν ευεργέτιδά της μέχρι τής κυρίας του προκυλίου θύρας.

III'

Ο κακός δαίμων.

Η Μέρση είχεν έντίμως και ολοψύχως αγαπήσει και άκρως σεβασθή τήν άπότομον μέν άλλ' εξαίρέτου καρδίας γηραιάν ταύτην δέσποιναν. Συνεπώς ζωηρά άγωνία τήν κατέτρωγεν, όταν άνελογίζετο τήν στιγμήν, καθ' ήν τό όνομά της και μόνον, απλώς τό όνομά της προφερόμενον έν τή οικία ταύτη, θα ήτο άυτό τούτο άσύγγνωστος όνειδισμός προς τήν Λαίδη Ζάνετ.

Αλλά μέχρι τής στιγμής εκείνης δέν είχεν άποδειλιάσει πρό τής δοκιμασίας τής έπικειμένης όμολογίας της.

Οχι μόνον έπεθύμει νά ιδη έπανερχόμενον τόν Ιούλιον, αλλά και τόν άνέμενον άνυπομόνως.

«— Ας όμολογήση τήν άλήθειαν άυθορμητώς, χωρίς νά πράξη τούτο έξωθουμένη υπό του έπαισχύντου φόβου ότι θ' άνκαλυφθῆ. Ας άποδώση ή ίδια δικαιοσύνην προς εκείνην, καθ' ής έπραξε τόσον κακόν, ένόσω άκόμη ή γυνή εκείνη είνε άνίσχυρος νά λάβη μόνη της τήν επανόρθωσιν τής κατ' άυτης άδικίας. Ας θυσιάση πᾶν ότι έκτήσατο διά του δόλου, είς τό ιερόν καθήκον του εξίλασμού. Έάν πράξη ταυτα... τότε ή εύγενής άυτη μετάνοιά της θ' άποκαλύψη τήν εύγενή άυτης φύσιν και θα άποκαταστή άυθις άνθρώπινον πλάσμα, αξιούμενον πάσης συμπαθείας και άγάπης.»

Οι λόγοι ούτοι ήσαν τοσοϋτω έναυλοι είς τά ωτα τής Μέρσης, ως άν εί τούς ήκουεν άκόμη προφερομένους έκ τών χειλέων του Ιουλίου.

Έπίσης δ' έναυλοι άντήχουν είς τας άκοάς τής νεανίδος και οι έτεροι λόγοι έκείνου.

«— Άνεγείρου, δυστυχής πληγωμένη, καρδιά! Ψυχῆ ώραία! εξαγνιαθείσα! Οι άγγελιοι του Ουρανού άγάλλονται επί τή μετανοία σου. Ανάλαβε τήν θέσιν σου

μεταξύ τῶν εὐγενεστέρων τοῦ Θεοῦ τέκνων!»

Τὶς δυστυχῆς καὶ ἀθλία γυνή, ἀκούσασα τῶν λόγων τούτων τοῦ Ἰουλίου Γκραῦ, θὰ ἠδύνατο νὰ ἔχη τὸ θάρρος νὰ ὑποχωρήσῃ πρὸ τῆς ἰδίας αὐτῆς ἀπωλείας, ὅπως πράξῃ τὸ ἀγαθόν;

— «ὦ! Λαίδη Ζάνετ! ἐσκέπτετο καθ' ἑαυτὴν ἡ Μέρση ἐν ἀνυπομονήσῃ, ἐνῶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς παρηκολούθουσαν εἰσέτι τὴν γηραιὰν δέσποιναν, ἐὰν καὶ τὰ χειρίστα τῶν προαισθημάτων σας ἦτο δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθῶσι καὶ ἐὰν ἐβλεπον ἐδῶ ἀπέναντί μου τὴν γηραιὰν Χάρिता Βράδον ἐντὸς τῆς αἰθούσης ταύτης... ὄχι!... δὲν θὰ ἐφοβοῦμένη πλέον νὰ τῆς ὁμιλήσω πρόσωπον πρὸς πρόσωπον.

Καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν τῆς βιβλιοθήκης, ἐνῶ ἤδη ἡ Λαίδη Ζάνετ ἤνοιγε τὴν τοῦ προαυλίου.

Τότε, καὶ καθ' ἣν στιγμήν ἐστρέφετο, κραυγὴ αἰφνιδία ἐξέφυγε τοῦ στήθους τῆς.

Ἐκεῖ, ἐντὸς τῆς αἰθούσης ταύτης, ἐπὶ τῆς ἔδρας, ἐφ' ἣς πρὸ στιγμῆς ἐκάθητο αὐτή, εἶδε καθημένην τὴν Χάρिता Βράδον, ἀπαισίαν καὶ σιωπηλὴν, ἀλλὰ θριαμβεύουσαν καὶ ἀναμένουσαν αὐτήν.

Ἡ Μέρση συνήληεν ἀκαριαίως ἐκ τῆς ὀδυνηρᾶς καὶ καταθλιπτικῆς ἐκπλήξεως ταύτης, καὶ ἐκινήθη ὅπως προχωρήσῃ.

Ἀνυπομόνει νὰ προσφέρῃ τοὺς πρώτους τῆς μετανοίας λόγους.

Ἄλλ' ἡ Χάρις τὴν ἐσταμάτησε δι' ἐνὸς κινήματος.

— Μὴ πολὺ πλησίον μου! εἶπε μετ' ἀποτόμου καὶ περιφρονητικοῦ βλέμματος. Μείνατε ὅπου εὕρισκεσθε σὰς παρακαλῶ.

Ἡ Μέρση ἔστη, φρικιώσα ἐκ τῆς τσαυτῆς ὑποδοχῆς.

Ἡ Χάρις ἤγειρε τὴν χεῖρα ἐκ δευτέρου.

— Σὰς ἀπαγορεύω νὰ καθήσητε ἐνώπιόν μου, εἶπεν. Ἐνθυμηθῆτε ποῖα εἶσθε καὶ ποῖα εἶμαι ἐγώ.

Ἐντὸς τῆς οὐ ἀπηγγέλλοντο ταῦτα, καθίστα δριμυτέραν τὴν ὕβριν.

Ἡ Μέρση ἀνύψωσεν ἀποτόμως τὴν κεφαλὴν, ἐτοιμὴ νὰ ἐκσφενδονίσῃ αἰφνιδίως τραχεῖαν ἀπάντησιν κατὰ τῶν τστσιούτων ὕβρειων. Ἄλλ' ἐκρατήθη καὶ ἐνεκαρτέρησε.

— Ὅσα φανὰ ἀξία τῆς ἐμπιστοσύνης, τὴν ὅποιαν ὁ Ἰούλιος Γκραῦ τρέφει πρὸς ἐμέ, ἐσκέφθη, ἰσταμένη ἐν ὑπομονῇ ὀρθία. Ὅσα ὑπομείνω τὰ πάντα ἐκ μέρους τῆς γυναικὸς ταύτης.

Ἀμφοτέραι ἴσταντο κατέναντι ἀλλήλων ἄφωνοι, μόναι ὁμοῦ, ἀφ' ἧς κατὰ πρώτην φοράν εἶχον συναντηθῆ ἐν τῇ Γαλλικῇ καλύβῃ.

Ἡ μεταξὺ τῶν δύο τούτων γυναικῶν ἀντίθεσις ἦτο σφόδρα παράδοξος τὴν θέαν.

Ἡ Χάρις Βράδον, μικρόσωμος καὶ καχεκτική, μὲ τὸ χρώμα ὠχρόν, μὲ τὸ σκληρὸν αὐτῆς πρόσωπον ἀπειλητικόν, μὲ τὸ ἰσχνὸν αὐτῆς σῶμα καὶ τὴν πενιχρὰν αὐτῆς περιβολὴν, ἐφάνετο ὡς τις ὑπέρτρετα.

Τοῦναντίον, ἡ Μέρση Μερρίκ, ὀρθία, ἐν τῇ πλουσίᾳ μεταξίνῃ αὐτῆς ἐνδυμασίᾳ, ἐξεῖχε θαυμασίως καὶ ἐπιτακτικῶς, διὰ

τοῦ ὕψηλοῦ καὶ εὐσταλοῦς αὐτῆς ἀναστήματος, τῆς ἐξηυτελισμένης ἐκείνης γυναικός, ἧτις ἦτο ἐκεῖ ἀπέναντί της. Ἐν συνόλῳ, διὰ τῆς μαγευτικῆς ἐκείνης καρτερικῆς κλίσεως τῆς πλήρους χάριτος κεφαλῆς της διὰ τοῦ ἀνεξαντλήτου αὐτῆς γοήτρου, ὠραία ἐν ἐκφράσει ὑπομονῆς, ἦτο καὶ καθίστατο ἔτι μάλλον γυνή ἐξ ἐκείνων, αἵτινες ἐξεγείρουσι τὸν γενικὸν θαυμασμόν.

Ἐάν τις ἔλεγε πρὸς τινὰ ξένον αὐταῖς, ὅτι ἀμφοτέραι ὑπεδύθησαν ἀνά ἐν πρόσωπον εἰς τὸ δρᾶμα τῆς πραγματικῆς ζωῆς... ὅτι ἡ μία ἐξ αὐτῶν συνεδέετο πραγματικῶς διὰ συγγενικῶν δεσμῶν πρὸς τὴν Λαίδην Ζάνετ Ρόου, καὶ ὅτι ἡ ἑτέρα εἶχε πειραθῆ καὶ ἐπιτύχει ὅπως ἐκκληφθῇ ἀντὶ τῆς πρώτης... ὁ ξένος οὗτος βεβαίως θὰ ὑπεδείκνυε τὴν Χάρिता ὡς τὴν ἀπατεῶνα, τὴν δὲ Μέρσην ὡς πατρικίαν, κάτοχον νομίμων εὐγενείας τίτλων, οὗς μία ἀθλία τῆ εἶχε κλέψει.

Ἡ Χάρις διέκοψε τὴν σιωπὴν.

Εἶχεν ἀναμείνει, ἵνα ὁμιλήσῃ, ὅπως τὸ θῦμά της ἦτηθῆ κατὰ κράτος, ἀπολιθωθῆ καὶ καταβληθῆ τέλειον ἐκ τῆς δριμύτητος τῶν λόγων καὶ τρόπων τῆς.

Τὴν παρετήρησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς μετὰ περιφρονητικῆς προσοχῆς.

— Μείνατε αὐτοῦ! Μοῦ ἀρέσει νὰ σὰς βλέπω, εἶπε, τονίζουσα τοὺς σκληροὺς λόγους τῆς διὰ τόνου φωνῆς πλήρους οἴοναι ἠδυπαθοῦς δι' αὐτὴν μίσους, τὴν φορὰν ταύτην δὲν ἀξίζει τὸν κόπον διὰ νὰ λιποθυμήσητε. Ἡ Λαίδη Ζάνετ Ρόου δὲν εἶνε παρούσα, ὅπως σὰς ἐπιδαψιλεύσῃ τὰς περιποιήσεις τῆς. Οἱ δύο εὐγενεῖς ἄνδρες δὲν εἶνε ἐπίσης ἐδῶ, ὅπως λάθωσιν οἶκτον δι' ὑμᾶς καὶ σπεύσωσι νὰ σὰς ὑπεγείρωσιν.... Ἐπὶ τέλους... σὰς ἀνεῦρον. Μέρση Μερρίκ! Ἦλθεν ἡ σειρά μου!... Δὲν δύνασθε πλέον νὰ μοῦ διαφύγετε!

Καὶ τὴν φορὰν ταύτην ἐξεδηλώθη πλήρης ἡ μικροπρέπεια τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας, ὅποιαν ἡ Χάρις εἶχεν ἐπιδείξει ποτὲ κατὰ τὴν ὑπὸ τὸ πρωσσικὸν πῦρ συνάντησίν των ἐν τῇ γαλλικῇ καλύβῃ, ὅταν ἡ Μέρση τῇ διηγεῖτο τὴν θλιβερὰν τοῦ βίου τῆς ἱστορίαν.

Ἡ νεανὶς ἐκείνη, ἧτις ἄλλοτε δὲν ἠδυνήθη οὔτε νὰ σκεφθῆ ὅπως τείνῃ τὴν χεῖρα πρὸς τὸ πάσχον, μετανοοῦν καὶ ἀπόκληρον ἐκεῖνο πλάσμα, ἐδείκνυτο καὶ ἤδη ἡ αὐτή, μὴ αἰσθανομένη οὐδένα οἶκτον, μὴ φειδωλενομένη χάριν τῆς ἐχθρᾶς τῆς οὐδεμιᾶς τοῦ κατ' αὐτῆς θριαμβοῦ τῆς σκληρότητος.

Ἡ γλυκεῖα φωνὴ τῆς Μέρσης τῇ ἀπῆντησε μετὰ τόνου ταπεινοῦ καὶ ἱκετευτικοῦ.

— Δὲν σὰς ἀπέφυγον, εἶπε. Ὅσα προσηρόμην ἐγὼ πλησίον σας αὐθορμήτως, ἐὰν ἐγνώριζον ὅτι εὕρισκεσθε ἐνταῦθα. Ἡ μουχικίτερα τῆς καρδίας μου ἐπιθυμία εἶνε νὰ σὰς ὁμολογήσω, ὅτι ἡμάρτησα καθ' ὑμῶν καὶ νὰ ἐξιλεώσω τὸ σφάλμα μου, καθόσον τοῦτο μοῖ εἶνε δυνατόν. Ἐπιθυμῶ νὰ τύχω τῆς συγγνώμης σας καὶ

δὲν ἠσθανόμην πλέον τὸν ἐλάχιστον φόβον μήπως συναντηθῶμεν.

Ὁ τόνος οὗτος τῆς μετριόφρονος ἀξιόπρεπειας κατέστησε μαγιώδη τὴν Χάρिता Βράδον.

— Τολμᾶτε νὰ μοὶ ὁμιλήτε ὡς ἔση πρὸς ἐμέ; ὠρύχθη. Ἐὰν δὲν ἀπατώμαι, νομίζω ὅτι ὁμιλήτε ὡς ἂν εἰ κέκτησθε δικαίωμα τι ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ. Ἀθλία προπέτις! Ἐγὼ μόνη ἔχω δικαιώματα ἐνταῦθα! Ἐγὼ μόνη ἔχω τὴν θέσιν μου ἐντὸς τοῦ μεγάρου τούτου. Καὶ ἐν τούτοις τί ἠναγκάσθην νὰ κάμω; Νὰ περιπλανῶμαι εἰς τὰς πράσις τοῦ κήπου, νὰ φεύγω τὴν θέαν τῶν ὑπηρετῶν, νὰ προσπαθῶ νὰ κρύπτωμαι, ὡς ἐὰν ἤμην κλέπτρια, νὰ παραμονεύω καὶ νὰ καιροφυλακτῶ, ὡς ἐὰν ἤμην ἐπαίτις; καὶ διατι ὅλα ταῦτα; Ὅπως κατορθώσω νὰ εὕρω τὴν εὐκαιρίαν, νὰ σὰς συναντήσω μόνην καὶ νὰ ἐξηγηθῶ μετ' ὑμῶν. Μετ' ὑμῶν... ἧτις ἀποπνέετε ἀκόμη τὴν ἀτμόσφαιραν τοῦ Ἀσύλου καὶ τὴν βδελυγμίαν τοῦ βορβόρου τῶν τριόδων!

Ἡ κεφαλὴ τῆς Μέρσης ἔκλινε χαμηλότερα. Αἱ χεῖρές της ἔτρεμον καὶ ἠναγκάσθη ἐκ νέου νὰ στηριχθῆ ἐπὶ τῶν νώτων ἔδρας τινός.

Ἦτο πικρότατον νὰ ὑπομένῃ τὰς ἐπανειλημμένας ταύτας ὕβρεις. Ἄλλ' ὁ Ἰούλιος εἶχεν ἐπιβάλλει τὴν βάσανον ταύτην, ἀφοῦ τὴν ὑπέδειξεν ἅπαξ.

Ἡ ἐπ' αὐτῆς ἐπιρροή του ἦρχεν ἀκόμη.

Ἡ Μέρση ἀπεκρίθη μετ' αὐξοσύνης ὑπομονῆς.

— Ἐὰν ἀρέσκεσθε νὰ με καταθλίβετέ με τοὺς πικροὺς σας λόγους, εἶπε, δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σὰς ἀπαντήσω.

— Δὲν ἔχετε οὐδὲν δικαίωμα! ἀντεῖπεν ἡ Χάρις. Δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα οὔτε αὐτὴν τὴν ἐσθῆτα νὰ φέρετε! Παρατηρήσατε ὑμᾶς αὐτὴν καὶ κατόπιν παρατήρησατε ἐμέ.

Καὶ λέγουσα ταῦτα, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς κατέπεσαν μὲ θηριώδες τίγρειν βλέμμα ἐπὶ τῆς πολυτελοῦς μεταξίνης ἐσθῆτος, ἧτις περιέβαλλε τὴν Μέρσην.

— Τίς σὰς ἔδωσε τὸ ἐνδυμα τοῦτο; Τίς σὰς ἔδωσε τὰ πολύτιμα ταῦτα κοσμήματα; . . . Τὸ γνωρίζω . . . Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐδωρήσατο ταῦτα πρὸς τὴν Χάρिता Βράδον. Εἶσθε ἡ Χάρις Βράδον; . . . Λοιπὸν ἡ ἐσθῆς αὐτὴ ἀνήκει εἰς ἐμέ. Ἀποβάλετε τὰ ψέλλια αὐτὰ καὶ τὸ περιδέριον! Δι' ἐμέ προωρίζοντο.

— Δύνασθε μετ' ὀλίγον νὰ τὰ κατέχετε, δεσποίνης Βράδον. Δὲν θὰ μείνουν ἐπὶ πολὺ εἰσέτι εἰς τὴν κατοχὴν μου.

— Τί θέλετε νὰ εἰπῆτε;

— Ὅτι μοιλονότι μοὶ προσφέρεσθε μετ' ἀφορήτου σκληρότητος, εἶνε ἐν τούτοις καθῆκόν μου νὰ ἐπανορθώσω τὸ κακόν, ὅπερ ἔπραξα. Ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ ὁμολογήσω πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν.

Ἡ Χάρις ἐμειδίασε μετὰ περιφρονησεως.

— Σεῖς! . . . νὰ ὁμολογήσετε! . . . εἶπε σαρκαστικῶς. Νομίζετε ὅτι εἶμαι τόσον ἀπλῆ, τόσον ἀνόητος καὶ παράφρων, ὥστε

νὰ πιστεύσω ὅ, τι λέγετε ; Ἀλλὰ σεῖς εἰσθε τὸ ψεῦδος ἐναρκαζόμενον ! . . . Εἰσθε σεῖς γυνὴ ἐξ ἐκείνων, ἧτις ἀφοῦ τόσα διεπράξατε διὰ τὸ φθάσατε ὅπου ἐφθάσατε, τώρα ν' ἀποφασίσῃ νὰ στερηθῆ ἔκουσως καὶ αὐθορμητῶς τῶν μεταξίνων αὐτῆς φορεμάτων, τῶν κοσμημάτων καὶ τῆς θέσεώς της, τῆς θέσεως, τὴν ὁποῖαν κατέχετε δολίως εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην, διὰ τὸ ἐπανέλθετε εἰς τὸ Ἄσυλον τόσον εὐχαρίστως ; . . . Ὁχι ! . . . Ὁχι !

— Ἐλαφρὰ ἐρυθρότης ὀργῆς διεχύθη ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Μέρσης, ἀλλ' ἀμέσως ἠ ἀνάμνησις τοῦ Ἰουλίου καὶ τῶν λόγων του τὴν κατηύνασεν, ἀποδοῦσα αὐτῇ τὸ θάρρος, τὴν γαλήνην καὶ τὴν ὑπομονὴν.

Ἄχ ! ἐὰν δὲν εἰσήρχετο εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην . . . ἐὰν δὲν συνήντα ἐν αὐτῇ ἦ μόνον τὴν Λαίδην Ζάνετ καὶ τὸν Ὁράτιον . . .

Ἄλλὰ . . . ὦ ! ποτέ ! . . . Οὐτε δι' ὄλον τὸν κόσμον δὲν θὰ ἠπάτα τὸν Ἰούλιον Γκραῦ.

Καὶ ἐξακολουθοῦσα νὰ αἰσθάνεται ἐαυτὴν ἐνισχυομένην ἐκ τῶν εὐγενῶν αἰσθημάτων, ἅτινα ἐκεῖνος εἶχε διεγείρει ἐν ἑαυτῇ, ἡ Μέρση ὑπέμενεν ἐν καρτερίᾳ τὰ μαρτύρια ταῦτα, ἀλλ' ἤρχιζε συγχρόνως νὰ τηρῆται ἐντὸς αὐτῆς ποιά τις ἀπειλητικὴ μεταβολή. Δὲν ἠσθάνετο πλέον τὸ θάρρος νὰ πῆ σιωπῶσα μέχρι τρυγός τοῦ θάρρους τοῦτο ποτήριον τοῦ αἴσχους καὶ δὲν εἶχε πλέον πεποίθησιν περὶ τῶν προκληθησομένων ἀπαντήσεών της.

Ἡ ἀφωνος δὲ αὐτῆ ὑπομονή, ἡ ἐπὶ τῆς μορφῆς της ζωγραφιζόμενη, ἔτι μάλλον ἐξώργιζε μέχρι παροξυσμοῦ τὴν Χάρριτα.

— Τίποτε δὲν θὰ ἐξομολογηθῆτε, ἐξηκολούθησεν. Ἀπὸ τῆς προηγουμένης συναντήσεώς μας εἶχετε εὐκαιρίαν ὅκτῳ ἡμερῶν ὅπως τὸ πράξητε καὶ δὲν τὸ ἐπράξατε ! Καὶ θὰ πράξητε τοῦτο ἤδη ; . . . Ὁχι ! Ὁχι ! Ἀνήκετε εἰς τὸ εἶδος τῶν ἀπατεῶνων ἐκείνων, οἵτινες ψευδονται καὶ ἀπατῶσιν ἅπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. Ἀλλὰ τοῦτο μὲ εὐχαριστεῖ, διότι θὰ αἰσθνθῶ τὴν δικαίαν ἐκείνην εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ σᾶς ἀποσπάσω ἐγὼ αὐτῇ τὸ προσωπεῖον, ἐνώπιον πάντων τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ τούτῃ. Ἐγὼ θὰ δώσω εἰς αὐτοὺς τὸ μέσον νὰ σᾶς ἀποδώσωσιν εἰς τὰς ὁδοὺς, ὅπου ἀνήκετε. Ὁ ! ναί, θὰ εἶνε μικρὰ τις μόνον ἀνακούφισις ἀπέναντι τῶν ὄσων ὑπέστην, ἐὰν σᾶς ἴδω ἀπαγομένην ἐκ τῶν βραχιόνων ὑπὸ τίνος ἀπτυνομικοῦ ὄργανου, ἐνῶ τὸ περίξ πλῆθος θὰ σᾶς δακτυλοδεικτῆ καὶ θὰ καγχάζῃ καθ' ὅσον θὰ βαίνειτε πρὸς τὴν εἰρκτήν ! Αὐτὸ θέλω !

— Τίποτε δὲν θὰ ἐξομολογηθῆτε, ἐξηκολούθησεν. Ἀπὸ τῆς προηγουμένης συναντήσεώς μας εἶχετε εὐκαιρίαν ὅκτῳ ἡμερῶν ὅπως τὸ πράξητε καὶ δὲν τὸ ἐπράξατε ! Καὶ θὰ πράξητε τοῦτο ἤδη ; . . . Ὁχι ! Ὁχι ! Ἀνήκετε εἰς τὸ εἶδος τῶν ἀπατεῶνων ἐκείνων, οἵτινες ψευδονται καὶ ἀπατῶσιν ἅπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

Ἀλλὰ τοῦτο μὲ εὐχαριστεῖ, διότι θὰ αἰσθνθῶ τὴν δικαίαν ἐκείνην εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ σᾶς ἀποσπάσω ἐγὼ αὐτῇ τὸ προσωπεῖον, ἐνώπιον πάντων τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ τούτῃ. Ἐγὼ θὰ δώσω εἰς αὐτοὺς τὸ μέσον νὰ σᾶς ἀποδώσωσιν εἰς τὰς ὁδοὺς, ὅπου ἀνήκετε. Ὁ ! ναί, θὰ εἶνε μικρὰ τις μόνον ἀνακούφισις ἀπέναντι τῶν ὄσων ὑπέστην, ἐὰν σᾶς ἴδω ἀπαγομένην ἐκ τῶν βραχιόνων ὑπὸ τίνος ἀπτυνομικοῦ ὄργανου, ἐνῶ τὸ περίξ πλῆθος θὰ σᾶς δακτυλοδεικτῆ καὶ θὰ καγχάζῃ καθ' ὅσον θὰ βαίνειτε πρὸς τὴν εἰρκτήν ! Αὐτὸ θέλω !

Τὴν φορὰν ταύτην τὸ κτύπημα ἦτο θανάσιμον ἢ ὕβρις ὑπερέβαινε πᾶν ὄριον ἀνοχῆς.

Ἡ Μέρση ἐσφενδόνισε κατὰ τῆς ἀνιλεοῦς ταύτης ἐχθρᾶς τὴν πρώτην προειδοποίησιν.

— Δεσποινίς Βράδον, τῇ εἶπεν ὑπέμεινα, χωρὶς οὔτε ψίθυρον νὰ ἐκστομίσω εἰς

τοὺς σκληροτέρους λόγους, ὅσους ποτὲ ἠδυνάμην ν' ἀκούσω λεγομένους παρ' ὑμῶν . . . ἀπαλλάξατέ με, παρακαλῶ, τῆς ὀδύνης νέων ὕβρεων. Σᾶς ἐπαναλαμβάνω ἐν ἀληθείᾳ ὅτι ἀनुπομονῶ νὰ σᾶς ἀποδώσω τὰ δικαιώματα ἅτινα δικαίως διεκδικεῖτε. Σᾶς τὸ λέγω ἐκ τῶν μυχιαιτέρων τῆς καρδίας μου, εἰμί ὀριστικῶς ἀποφασισμένη νὰ ὁμολογήσω τὰ πάντα.

Ὁμίλει μὲ τρέμουσαν ἀλλὰ σοβαρὰν φωνήν.

Ἡ Χάρις τὴν παρετήρει, μετὰ ὧμοῦ μειδιάματος δυσπιστίας καὶ βλεμμάτων τοιούτων, ἅτινα ἐδιπλασίαζον τὴν ἐκφραζομένην περιφρόνησιν.

— Δὲν ἀπέχετε πολὺ τοῦ κώδωνος, ἀντεῖπεν. Σημάνατε λοιπόν !

Ἡ Μέρση τὴν θεώρησεν ἐκπληκτος.

Ἡ Χάρις ἐξηκολούθησεν ἐν εἰρωνικῷ τόνῳ.

— Εἰσθε αὐτόχρομα ἢ εἰκὼν τῆς μετανουίας. Φλέγεσθε ἕως θανάτου ἐκ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ διακηρύξητε τὴν ἀλήθειαν. Ἀναφωνήσατέ τὴν λοιπὸν τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν ἐνώπιον ὄλου τοῦ κόσμου ! Ἀναφωνήσατέ τὴν ἀμέσως ! Τί μὲ βλέπετε οὕτω ; . . . Καλέσατε τὴν Λαίδην Ζάνετ . . . καλέσατε τὸν κ. Γκραῦ καὶ τὸν κύριον Δεχόλτ . . . Καλέσατε τοὺς ὑπηρέτας τοῦ μεγάρου . . . Γονυπετήσατε πρηνῆς καὶ ἐξομολογηθῆτε ἐνώπιον ὄλων ὅτι εἰσθε μία ἀθλία τυχοδιωκτις . . . Τότε . . . ναί ! . . . θὰ σᾶς πιστεύσω. Οὐχὶ ὁμως καὶ πρὶν γίνῃ ὅ, τι εἶπον.

— Μὴ μὲ ἐξαναγκάζετε νὰ ὑπερασπίσω ἑμαυτὴν καθ' ὑμῶν, ἀνέκραξεν ἰκετευτικῶς ἡ Μέρση.

— Καὶ τί μὲ μέλλει ἂν ὑπερασπισθῆτε ἢ ὄχι ;

— Μὴ μ' ἐξωθεῖτε, σᾶς παρακαλῶ ! . . . Πρὸς τὸ συμφέρον σας, μὴ ἐξακολουθήτε νὰ μὲ προκαλῆτε ἐπὶ πλέον.

— Πρὸς τὸ συμφέρον μου ; Ὁ ! τῆς ἀθλιότητος ! μήπως τολμάτε νὰ μὲ ἀπειλήσετε ;

Ἡ Μέρση ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ καταβάλῃ προσπάθειάν τινα ὅπως συγκρατήσῃ ἑαυτήν. Ἡ καρδία της ἐπαλλεσφοδρότατα ἐπὶ μάλλον καὶ μάλλον, τὸ δὲ αἶμα ἐφλεγε τὰς παρειὰς της. Κατάρθωσεν ὁμως νὰ κατισχῇ ἑαυτῆς.

— Λάθετε οἶκτον δι' ἐμέ ! εἶπεν. Ὁσον κακῶς καὶ ἂν προσηνέχθην, ἐν τούτοις ὁμως εἰμί πάντοτε γυνή, ὡς ὑμεῖς, καὶ δὲν ἀντέχω νὰ ὑπομείνω τὸ αἶσχος δημοσίας ἐξομολογήσεως ἐνώπιον πάντων τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ. Ἡ Λαίδη Ζάνετ μοὶ προσφέρεται ὡς πρὸς θυγατέρα ὁ κ. Δεχόλτ ἐπιθυμεῖ νὰ μὲ νυμφευθῇ. Πῶς λοιπὸν νὰ ὁμολογήσω κατὰ πρόσωπον πρὸς τὴν Λαίδην Ζάνετ καὶ πρὸς τὸν κύριον Δεχόλτ, ὅτι ἐκλεψά τὴν ἀγάπην των ; Ὄ τὸ μάθωσιν ἐν τούτοις. Δύναμαι καὶ θέλω, πρὶν ἢ κοιμηθῶ, ἀπόψε νὰ εἶπω ὅλην τὴν ἀλήθειαν πρὸς τὸν κύριον Ἰούλιον Γκραῦ.

Ἡ Μέρση ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ καταβάλῃ προσπάθειάν τινα ὅπως συγκρατήσῃ ἑαυτήν. Ἡ καρδία της ἐπαλλεσφοδρότατα ἐπὶ μάλλον καὶ μάλλον, τὸ δὲ αἶμα ἐφλεγε τὰς παρειὰς της. Κατάρθωσεν ὁμως νὰ κατισχῇ ἑαυτῆς.

— Λάθετε οἶκτον δι' ἐμέ ! εἶπεν. Ὁσον κακῶς καὶ ἂν προσηνέχθην, ἐν τούτοις ὁμως εἰμί πάντοτε γυνή, ὡς ὑμεῖς, καὶ δὲν ἀντέχω νὰ ὑπομείνω τὸ αἶσχος δημοσίας ἐξομολογήσεως ἐνώπιον πάντων τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ. Ἡ Λαίδη Ζάνετ μοὶ προσφέρεται ὡς πρὸς θυγατέρα ὁ κ. Δεχόλτ ἐπιθυμεῖ νὰ μὲ νυμφευθῇ. Πῶς λοιπὸν νὰ ὁμολογήσω κατὰ πρόσωπον πρὸς τὴν Λαίδην Ζάνετ καὶ πρὸς τὸν κύριον Δεχόλτ, ὅτι ἐκλεψά τὴν ἀγάπην των ; Ὄ τὸ μάθωσιν ἐν τούτοις. Δύναμαι καὶ θέλω, πρὶν ἢ κοιμηθῶ, ἀπόψε νὰ εἶπω ὅλην τὴν ἀλήθειαν πρὸς τὸν κύριον Ἰούλιον Γκραῦ.

[Ἐπειτα συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Συन्दρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ « Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα » κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων πωλοῦνται τὰ ἑξῆς βιβλία :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάρι τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμοῦντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτὰ, ἐλευθερὰ ταχυδροακτικῶν τελῶν].

« Ἀντωνίνα », μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ υἱοῦ, μετάφρασις Λάμπρου Ἐνυλίη. Ὀρ. 3. (3,30)
 « Ἰεὼν Λεώνης », μυθιστορία Γεωργίας Σάνθης, μετάφρασις Ἱ. Ἰσιδ. Σκυλίση. Δρ. 1.50 (1,80)
 « Τὰ Δύο Ἰάκκω », Αἰμιλίου Ρισβούργ. Ὀρ. 1.50[2]
 « Ἡ Ὁραία Παρασηνὴ » . . . . . λεπ. 60(70)
 « Παρισίαν Ἀπόκρυφα », μυθιστορία Εὐγενίου Σὺη, μετάφρασις Ἰσιδώριδου Ἱ. Σκυλίση (τόμοι 10) . . . . . Δρ. 6 [7]
 « Ὁ Διάβολο - Σίμων », μυθιστορία Ρονσον-De-Terrail . . . . . Δρ. 1.50 (1,70)
 « Μπουμπουλίνα— Ἀρκαδίον », Δράματα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου. . . . . Δρ. 3 [3,30]
 « Ἡ Πλωτὴ Πόλις » μυθιστορία Ιουλιῶν Βέρν. . . . . Ὀρ. 4 (1,20)
 « Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας, μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολᾶ . . . . . Δρ. 3 (3,30)
 « Ἡ Γυναῖκες, τὰ Χαρτὰ καὶ τὸ Κρασί », μυθιστορία Paul de Cook, μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου . . . . . Δρ. 1 [1,20]
 Ποιήματα Ἱ. Γ. Τσακκασιάνου Ὀρ. 3. (3,20)
 Χρυσόδετα . . . . . » 4
 « Μαρία Ἀντωνιέττα », ὑπὸ Γ. Ροῦμα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [55]
 « Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρᾳ », μυθιστορία Παύλου Μαντεγάτσα, δραχ. . . . . 1,50 (1,60).
 « Οἱ Μελλόνυμφοι τῆς Σπιτζεβέριγγς », μυθιστορία Ἐθαβιέ Μαρμιέ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας . . . . . Δρ. 1,50 (1,70)
 « Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ », ἦτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἡ προστεθῆ ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα « Ἡ καταστροφή τῶν Γεννησάρων ». Τόμοι 2 . . . . . Δρ. 5 [5,50]
 « Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρες », μυθιστορία Catulle Mendès . . . . . Ὀρ. 1,50 (1,70)
 « Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως », μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὀγκώδεις τόμοις . . . . . Δρ. 4 [4,45]
 « Ὁ Γιάννης », μυθιστορία Paul de Cook μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου Ὀρ. 2 [2,20]
 « Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων », μυθιστορία Ρονσον-De-Terrail, τόμοι ὀγκώδεις 3 Δρ. 6 (7)
 « Αἱ Φύλακες τοῦ Ἰησαίου », μυθιστορία Ἐμμ. Γουζαλὸς . . . . . Δρ. 1,50 (1,70)
 « Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων », μυθιστορία Βικτωρὸς Οὐγγώ, μετάφρασις Ἱ. Καρασοῦσα (τόμοι 2) . . . . . Ὀρ. 4 (4,30)
 « Αἱ τίμαι γυναῖκες » διήγημα ὑπὸ Adedeme Achard . . . . . Λεπτ. 75[90]
 « Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιο; Πανίνης », μυθιστόρημα βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας . . . . . Δραχ. 2 [2,20]
 « Ἰπατία », μυθιστορία ἱστορικὴ ὑπὸ Charles Kingsley [τόμοι 2] . . . . . Δρ. 4 [4,20-
 « Κωμῳδίαι » ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2,20]
 « Ὁ Γονζάλθης Κορδούβιος ἢ ἡ Γρανάδα ἀνακτηθεῖσα » μυθιστόρημα . . Δρ. 1.50 [1.70]
 « Ἀνθρωπος τοῦ Κόσμου », Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου. Δρ. 2 (2,20)